

[Finansministeren.]

foged, og jeg kunne i og for sig have lov til deroverfor at sige: hvor store ville lovovertrædelserne være, hvis vi ikke havde en sådan bestemmelse eller beføjelse! Hvad lovovertrædelserne angår, vil jeg gøre opmærksom på, at i en to måneders periode, september—oktober 1948, har der været 177 tilfælde. Der har været optaget rapport over samtlige disse tilfælde. 168 vedrører konstaterede overtrædelser ved udrejse, kun 9 ved indrejse. Det er ikke særlig store beløb, det drejer sig om i de tilfælde, der her er på tale. Der er 15 tilfælde, der drejer sig om beløb på under 25 kr., der er 55 tilfælde, der drejer sig om beløb på indtil 50 kr., 49 tilfælde drejer sig om beløb på 50—100 kr., 47 tilfælde drejer sig om beløb på 100—500 kr., 6 tilfælde om beløb på 500—1000 kr., og 5 tilfælde drejer sig om beløb på over 1000 kr. Man kan sige, at det er ikke store ting, og det skal jeg såmænd ikke modsige, det er rigtigt, men jeg tror alligevel, man må give mig ret i, at hvis der ikke var en vis risiko for undersøgelse, ville udsmuglingsmulighederne — og også indsmuglingsmulighederne — blive gjort så lette, som ingen af os her i det høje ting ville kunne forsvare at gøre dem. Jeg tror derfor, det er urigtigt at ville fraskrive disse bestemmelser den forebyggende virkning, de når alt kommer til alt har.

Det ærede medlem hr. Steen mente, at generaldirektør Korst ved pressekonferencen havde udtalt noget om, at han ville trække tolderne tilbage. Jeg gjorde en lille bemærkning herom fra min plads, for det var ikke ved pressekonferencen; derimod stod der en artikel i „Ekstrabladet“ med en udtalelse af generaldirektør Korst, og i den forekom der noget om, at han ville trække sine tropper tilbage, hvis deres beføjelse blev taget fra dem. Det er muligt selv for en generaldirektør at blive gal i hovedet en gang imellem — og det er forresten ikke nogen dårlig egenskab hos et menneske at kunne blive det —, men jeg har indtryk af, at denne vrede er forsvundet og forvundet, og jeg har haft det indtryk, at tolderne er forblevet på deres post, og det er jo faktisk det væsentlige i hele denne sag.

Politiets medvirken er et spørgsmål, jeg meget gerne vil drøfte med udvalget. Man kan opstille det synspunkt, at hvis et menneske efter denne bestemmelses vedtagelse nægter at lade sig kropsvisitere, skal vedkommende simpelthen kunne gå igen. Det kan i hvert fald diskuteres, om det bør være sådan. Man kan overfor dette fremføre, at den, som nægter at lade sig

kropsvisitere, efter at der er vedtaget lovbestemmelse derom, kan være en person, der forsøger et eller andet — måske stort — smugleri, og som derfor forbeholder sig at komme igen en anden dag, hvor lejligheden er lettere. Den mulighed kan tænkes. (*Thisted Knudsen*: Der er også andre muligheder!). Ja, der kan være andre muligheder — det bestrider jeg heller ikke —, og jeg indrømmer såmænd uden videre, at det er et af de punkter, man kan tale om i udvalget, og jeg for mit vedkommende ville gerne have, at de sagkyndige — for jeg er hverken juridisk eller toldmæssigt sagkyndig i den forstand — skulle komme til stede i udvalget og begrunde deres synspunkter nærmere, således at man udfra de oplysninger, man får, kan vurdere spørgsmålet om, hvorvidt denne bestemmelse skal fortolkes videregående eller mere begrænset, eller den skal erstattes af en anden bestemmelse. I hvert fald er det et af de punkter — det erkender jeg —, der kan rejses tvivl om, og som kan give anledning til nogen debat.

Når det ærede medlem hr. Steen iøvrigt mener, at jeg skulle være kommet med et helt andet lovforslag, kan jeg naturligvis ikke på nogen måde bestride det ærede medlems ret til at mene det, men jeg har opfattet min opgave i denne henseende som ganske simpelt værende den at komme til dette høje ting med et lovforslag, der giver den lovbeføjelse, som man i visse kredse hævder ikke er til stede for den nuværende praksis. Det har jeg altså betragtet som min opgave — så kan det høje ting tage sit standpunkt dertil og forhandle om spørgsmålet i udvalget. Men udfra dette synspunkt har jeg set på tingene.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen pegede på spørgsmålet om dollargrin, som indsmugles. Hvis dollargrin indsmugles og hvis de findes, bliver det en dyr spøg for vedkommende. Hvis de indføres her til landet og man skønner, at gavehistorien er rigtig nok, får de pågældende lov til at beholde vognen på de særlige vilkår, som toldmæssigt og på anden vis nu engang gælder.

Hvordan loven tænkes udnyttet? Derom kan jeg kun henvise til lovforslagets bemærkninger om fremgangsmåden. Iøvrigt vil jeg om de intimere undersøgelser — dem var det ærede medlem hr. Viggo Starcke også inde på — sige, at jeg kan ikke garantere for, at der ikke har fundet en eller anden intim undersøgelse sted. Jeg har ikke gennem de undersøgelser, som mine embedsmænd har foretaget, kunnet fremskaffe op-